

Retratar el dèficit democràtic

«Als diputats i periodistes que ens visiten no cal convèncer-los dels beneficis de la independència dels catalans sinó la naturalesa del règim a què ens enfrontem»

Amb tantes notícies que passen i amb el vertigen del dia a dia, cal aturar-se a recordar alguns fets que han passat aquests darrers dies i que tenen un alt valor simbòlic. Hem vist les imatges del funeral d'Utrera Molina on, els amics falangistes de l'exministre franquista que havia signat la pena de mort de Puig Antich, li retien honors i cantaven el ?cara el sol? sense cap mena de vergonya davant la presència del gendre Ruiz Gallardón, que estava portant el fèretre. Si no ho heu fet, val la pena veure el vídeo, les imatges són esgarrifoses per a qualsevol ànima democràtica. No és un crit espontani d'un nostàlgic, és una cerimònia al pur estil falangista: "*Franco presente!, José Antonio Presente!, Utrera Molina presente!*".

També molt recentment han sortit a la llum les fotografies de la vetlla militar que es va fer fa un mes al general Sanjurjo al cementiri de Melilla en ocasió del trasllat del seu cos des de Saragossa. Aquí no hi ha vídeo, i tot i que s'intenta dissimular dient que era una cerimònia privada, les fotografies no deixen lloc al dubte. Al general que fou dues vegades colpista, se l'ha enterrat com un soldat amb els honors corresponents i amb la presència del president de Melilla. La família demana el trasllat del cos i aleshores l'exèrcit hi col·labora de manera oficial. De puntetes, sense foto oficial però amb soldats uniformats, és a dir amb la col·laboració oficial de l'exèrcit. Els dos fets ens revelen de manera crua que al 1978 no hi va haver ruptura i que el règim actual no va fer tabula rasa amb al feixisme.

Just mentre ens recuperem de l'ensurt d'aquestes imatges, la justícia espanyola crida els membres de la mesa del Parlament de Catalunya a declarar al TSJC acusats de permetre un debat i una votació sobre la independència. I tot això el mateix dia que un periodista francès explica que l'han trucat ?des de Madrid? per preguntar-li si ja sabia que es feia presentant un acte d'Artur Mas sobre el dret a decidir a París.

Tot plegat no són casualitats sinó la mostra de l'enorme dèficit democràtic de l'Estat. No és cap sorpresa, però hi ha el perill que de tant reiterats els fets ho comencem a assumir com a part de la normalitat. De fet, quan s'analitza els motius que han portat la ciutadania catalana a optar per a independència n'apareixen dos de clars. Un és el dèficit econòmic, el conegut greuge constant de l'Estat contra els interessos dels catalans. I un segon, és precisament el dèficit democràtic de l'estat, que aquests exemples que hem comentat exemplifiquen tant bé. No és el dèficit democràtic d'un partit en concret, com alguns volen fer veure, sinó de les estructures de l'estat mateix.

A l'hora de d'explicar el cas català al món, val la pena insistir en aquest dèficit democràtic i posar sobre la taula tots els fets que van passant dia rere dia. Es curiós com molts interlocutors internacionals no mostren cap interès cap a les explicacions del greuge econòmic que pateix Catalunya però en canvi queden molt sorpresos en saber que encara es fan homenatges feixistes o que una presidenta del Parlament serà jutjada per complir un mandat ciutadà en el marc del debat parlamentari. Són fets que comencen a causar perplexitat entre l'opinió pública internacional. Als diputats i periodistes que ens visiten per conèixer el cas català no cal convèncer-los dels beneficis de la independència dels catalans, a qui cal convèncer-los d'això és als propis catalans. Però si que cal explicar-los la naturalesa del règim a que ens enfrontem. Mai millor dit, cal deixar ben retratat l'estat espanyol en el seu enorme dèficit democràtic. Només amb això, els suports a la causa catalana tindran molt de guanyat.